

2. Rodul – hrana

Să ne rugăm!

Doamne, Îți mulțumim pentru evanghelia Ta, îți mulțumim pentru puterea Ta de a mântui, îți mulțumim pentru cuvântul mântuirii! O, Doamne, ne-aduce atâta bucurie faptul că Te cunoaștem, dar, Doamne, Îți cerem să întinzi și asupra altora această îndurare de care ne-ai făcut parte nouă. Mișcă inimile celor ce nu Te cunosc, ca să se-ntoarcă la Tine chiar și acum! Fie ca ziua aceasta să fie ziua mântuirii și să fie pentru ei începutul acestei călătorii slăvite cu Cristos. Îți mulțumim, Te binecuvântăm și Te lăudăm! În numele lui Isus! Amin.

Am spus deja că vom vorbi despre rod, despre rodul divin. În Scriptură se vorbește mult despre acest rod divin, despre rodul Duhului, despre rodul luminii, despre rodul buzelor, rodul dreptății, rodul Evangheliei. O, fie ca astăzi să existe rod al Evangheliei!

Scopul tuturor acestor lucruri este de a fi aduși în locul în care să vedem, să avem tot ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru noi. Trupurile noastre fizice au nevoie de hrană pentru a trăi, pentru a crește, pentru a fi sănătoase. Și Trupul spiritual al lui Cristos are nevoie de hrană pentru a crește la statura plinătății lui Cristos, ca să-L arate pe El, așa cum trupul Lui pământesc L-a arătat pe El când Domnul a fost pe pământ. Și voi, și eu trebuie să creștem spiritual! Sunt multe lucruri pe care Domnul ni le-a dat pentru a zidi Trupul Lui și pentru a zidi și trupurile noastre spirituale. El ne-a dat Cuvântul Lui,

iar Cuvântul Lui este viață; noi suntem chemați să trăim prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. El ne-a dat darurile Duhului, precum și pe cei care au primit aceste daruri ale Duhului ca să ne învețe și să ne aducă în această lucrare de slujire, astfel încât să ne slujim unii altora. Domnul revine curând, foarte curând și El nu Se va întoarce la o lucrare pe jumătate terminată. Dorința Lui este ca mireasa Lui să se pregătească. Noi trebuie să fim gata atunci când Domnul va reveni!

Am vorbit despre aceste lucruri de mai multe ori, dar aș vrea să privim la acest subiect legat de rod într-un mod nou. Încă de la început, încă de la creație, Dumnezeu a dorit să existe rod pe pământ și a pregătit rod pentru poporul Lui.

Genesa 1:20-22: Dumnezeu a zis: „Să mișune apele de mulțimi de ființe vii și să zboare păsări deasupra pământului, sub întinderea cerurilor.” Și Dumnezeu a creat viețuitoarele mari din ape și fiecare ființă vie care se mișcă, de care mișună apele, după felul lor, și fiecare orice pasăre înaripată, după felul ei. Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Și Dumnezeu le-a binecuvântat, zicând: „Fiți roditori și înmulțiți-vă și umpleți apele în mări; și păsările să se înmulțească pe pământ.”

Versetul 27 zice: Și Dumnezeu a creat pe om după chipul Său; l-a creat după chipul lui Dumnezeu, parte bărbătească și parte femeiască i-a creat. Și Dumnezeu i-a binecuvântat și le-a zis: „Fiți roditori și înmulțiți-vă și umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice vietate care se mișcă pe pământ” Deci Dumnezeu a creat bărbatul și femeia și apoi le-a dat o poruncă: Creșteți, înmulțiți-vă, aduceți rod! I-a pus într-o grădină frumoasă și toți pomii din acea grădină aduceau roade. Și Dumnezeu le-a poruncit bărbatului și femeii să mănânce din roadele care

erau în grădină, să cultive acea grădină, s-o păzească și s-o facă să aducă și mai multă roade.

Toate acestea au avut loc înainte de cădere. Unii numesc această perioadă de la căderea omului până în momentul în care toate lucrurile vor fi restabilite o paranteză divină; este ca o paranteză înăuntrul unei fraze. Este ceva care e acolo, dar nu este lucrul în sine – e ceva care explică,. Dumnezeu a trebuit să aducă răscumpărarea – și asta a făcut-o de la întemeierea lumii. A știut că vom fi aici, a știut că va folosi acest lucru ca să facă din noi fii și fiice. Dar în Geneza capitolele 1 și 2 vedem cum erau lucrurile înainte de cădere și același lucru îl vedem în Apocalipsa capitolele 21 și 22, după ce căderea și consecințele ei au fost rezolvate. Apocalipsa 21 și începe astfel: „Am văzut un cer nou și un pământ nou, coborând de la Dumnezeu”. Acolo se vorbește despre mireasa care se cobora, despre Noul Ierusalim care era ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. Toate consecințele căderii fuseseră rezolvate.

Citind cu atenție aceste capitole, vedem că în acea cetate era un pom, un pom al vieții care își întindea ramurile peste râul vieții și care rodea douăsprezece feluri de roade, câte un fel în fiecare lună. Dumnezeu i-a izgonit pe bărbat și pe femeie din grădina Edenului ca nu cumva să mănânce din pomul vieții și să trăiască veșnic în starea în care erau. Dar vedem aici din nou roadele aceluși pom al vieții, care acum este accesibil tuturor, iar frunzele lui sunt pentru vindecarea națiunilor. Această chestiune legată de rod este foarte importantă. Și rodul din viața ta este foarte importantă!

Rodul pe care Domnul vrea să îl aduceți este un rod care va ține întreaga veșnicie. Te va îmbogăți acest rod acum? Da! Este pentru tine acum? Da! Dar acum este destinat pentru mult mai mulți, nu doar pentru tine. Este destinat pentru frații și surorile tale.

Să deschidem la Ioan, capitolul 15. În Ioan 15, Domnul dă ultimele instrucțiuni ucenicilor Săi și acest lucru are loc chiar înainte ca Iuda să-L vândă și să fie dat în mâinile evreilor și ale neamurilor. Acesta era ultimul mesaj pe care El l-a dat ucenicilor Săi pe când era încă pe pământ cu ei. Versetul unu: „Eu sunt vița cea adevărată și Tatăl meu este viticultorul. Pe orice mlădiță în Mine care nu aduce rod, o îndepărtează; și pe oricare aduc rod, o curăț, ca să aducă mai mult rod.” Voi sunteți mlădițe în acea viță. Domnul Isus vă adresează și vouă aceste cuvinte. Aveți viața lui Cristos în voi. El este în voi, iar voi sunteți în El. A cunoaște acest lucru este foarte prețios. Scopul pentru care v-a așezat în Cristos pe acest pământ este ca să aduceți rod. A aduce rod nu presupune efort, dar nici nu este ușor. Trebuie să suporti cuțitul! Oricine este mântuit și este în Cristos este parte din viță. Tot ce trebuie să faci ca să aduci rod este să rămâi acolo unde ești și să primești viața viței. Dar a nu aduce rod nu este o opțiune. Domnul nu ne dă această opțiune a nerodirii. „Pe orice mlădiță în Mine care nu aduce rod, o îndepărtează; și pe oricare aduc rod, o curăț, ca să aducă mai mult rod.” Dumnezeu nu tratează cu superficialitate aceste lucruri. Voi știți cât de necesară este curățarea viței și îndepărtarea acelor mlădițe care n-aduc rod, pentru ca acelea care aduc rod să aducă rod mai mult.

Nu vorbesc aici despre pierderea mântuirii, ci vorbesc despre faptul că este posibil să suferi pierdere. Ați fost mântuiți prin har, prin credință și aceasta este un dar, ca nimeni să nu se laude. Dar primele capitole din Biblie și ultimele capitole din Biblie vorbesc despre faptul de a aduce rod. Intenția lui Dumnezeu este să aducem multă rod. Versetul trei: „Deja voi sunteți curați, datorită cuvântului pe care vi l-am spus.” Ei erau mântuiți. „Rămâneți în mine și Eu în voi. După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa

nici voi nu puteți aduce rod, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt vița, voi mlădițele. Cine rămâne în Mine și Eu în el, acela aduce mult rod; pentru că fără Mine nu puteți face nimic.”

Cheia este să rămânem în Cristos, să continuăm să stăm în Cristos. Cheia nu este să încercăm să aducem rod, ci să-L cunoaștem pe Cristos, să primim viața Lui, iar asta înseamnă, pur și simplu, a trăi în Cristos, a rămâne în Cristos. Ascultați ce zice în versetul șase: „Dacă cineva nu rămâne în Mine, este aruncat afară ca mlădița și se usucă; și ei le adună și le aruncă în foc și sunt arse.” Scopul mlădițelor viței nu este să fie frumoase, ci să aducă rod. Dacă nu aduceți rod, Domnul vă îndepărtează ca mlădiță. „Dacă rămâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice vreți și vi se va face. În aceasta este glorificat Tatăl Meu: că aduceți mult rod și Îmi veți fi ucenici.” Viața care este în voi este o viață foarte puternică, plină de tărie, este viața lui Cristos. Dorința Lui nu este să manifestați puțină dulceață pe ici, pe colo, ci să umpleți întregul pământ cu dulceață. Aceasta Îl slăvește pe Dumnezeu!

Aici voi da o mică explicație, deoarece cred că trebuie să vedem acest lucru. Dumnezeu Își zidește Biserica, zidește trupul lui Cristos cu voi și cu mine. Noi avem nevoie de hrană spirituală. Nu avem nevoie să ascultăm tot timpul mesaje, ci avem nevoie de hrană spirituală în fiecare zi. Nu este suficientă numai câte o conferință din când în când. Conferințele nu sunt rele, sunt bune! Dar ce s-ar întâmpla dacă te-ai hrăni doar în timpul conferințelor? Nu cred că ți-ar merge prea bine. Unii au experimentat aceasta. Vii împreună cu alții în acest loc, aici sunt frați și surori care te iubesc și pe care și tu îi iubești; împărtășim viața pe care o avem împreună și este minunat. Dar vorbesc despre viață. Vorbim despre viața trăită în fiecare zi, 365 de zile pe an, cu oamenii care sunt alături de tine, cu familia ta, cu frații și surorile tale de-acasă, cu toate defectele,

imperfecțiunile și neajunsurile lor. Noi am fost chemați să zidim acolo unde trăim și să trăim acolo unde zidim. Și Dumnezeu a pregătit din belșug cele necesare pentru voi. Mă bucur că, prin intermediul întregii tehnologii de acum, avem posibilitatea de a studia Biblia atât de ușor. Mă bucur așa de mult să apăs un buton și să ascult un mesaj în timp ce conduc mașina. Toate lucrurile astea sunt bune, nu sunt rele. Dar nu asta înseamnă să zidești trupul lui Cristos! Împărtășindu-ți viața cu frații și surorile tale – așa zidești trupul lui Cristos. Nu contează dacă faci greșeli, dacă te împiedici pe cale, dacă te contrazici singur; fă însă din zidirea trupului lui Cristos, din faptul de a da viață fraților și surorilor tale, ținta ta, ambiția ta! Și asta nu numai în legătură cu frații și surorile cu care te întâlnești în mod obișnuit. (Sper că te aduni împreună cu alți frați și surori, Domnul ia foarte în serios acest lucru. El spune să nu părăsim strângerea noastră laolaltă, după cum obișnuiesc unii (Evrei 10:25). Să ne strângem laolaltă! Frații și surorile, fie că se adună cu tine sau nu, sunt frații și surorile tale și au nevoie de viață. Și cel mai minunat lucru este că fiecare creștin are rod, dacă este legat de Domnul. Dacă Îi dă Domnului loc, dacă rămâne în El, aduce rod. Nu trebuie să te îngrijorezi că trebuie să faci ceva mareț. Tot ce trebuie să faci este să împărtășești cu frații și surorile tale viața pe care Dumnezeu ți-a dat-o.

Dar întrebarea este cum să faci acest lucru? În primul rând, trebuie să-L iubești pe Domnul și apoi pe frații și surorile tale. Trebuie să fii o persoană spirituală, trebuie să ai ochi de văzut. Când privim unii la alții, adesea vedem excentricitățile, ofensele, ciudățeniile, vedem lucrurile care nu ne plac. Dar problema este că trebuie să avem ochi cu care să vedem în mod spiritual și să trecem peste toate acestea. Când ești la masa Domnului și ajunge pâinea în fața ta, o primești de la cineva, te gândești oare: „Mulțumesc, frate, că

mi-ai dat pâinea aceasta”? De multe ori eu chiar mulțumesc celui care îmi dă pâinea, pentru că îmi dă viață. Iau partea mea din pâine și apoi o dau celui de lângă mine. Înțelegeți? Paharul mântuirii – îl aștept, mă uit și văd că și tu bei din el și-mi dau seama că Domnul a avut parte de acel pahar plin de amărăciune, ca noi să avem parte de un pahar plin de dulceață; apoi primesc paharul, fac exact ce a spus Domnul: îmi aduc aminte de El. Primesc paharul de la fratele meu și sunt părtaș la această mântuire comună pe care o avem cu toții. Este sfântă, dar toți suntem părtași la ea. Nu este numai a mea. Pâinea nu este numai pentru mine. Întrucât toți avem parte din ea, suntem un singur trup. Ce minunat este! Când dau pâinea mai departe, celui de lângă mine, mă gândesc că și el este parte din trupul lui Cristos. Faceți aceasta, frați și surori? Poate ar trebui să vă gândiți la acest lucru. Vă aduceți aminte că este o atenționare acolo: „Fiecare să se cerceteze pe sine.” pentru că au fost unii care au luat parte la această masă într-un mod greșit și, ca urmare, s-au îmbolnăvit și unii chiar au murit, pentru că nu au deosebit trupul. De aceea spune să rezolvi lucrurile cu fratele sau sora ta, înainte de a lua parte la Masa Domnului – cel puțin să faci asta în inima ta, iar mai târziu poți să mergi la ei. Dar este un lucru foarte serios, este un lucru sfânt! Și ce vreau eu să vă spun este că noi zilnic trebuie să facem acest lucru.

Nu trebuie să ne dăm unii altora numai pâine și vin, ci trebuie să ne dăm unii altora roade. Roadele nu sunt asemenea florilor, să le admirăm, să le privim, să simțim mireasma lor. Roadele sunt destinate să fie mâncate, să dea viață, dulceață și tărie. Și ele nu sunt numai pentru tine însuși, ci sunt și pentru frații și surorile tale.

Părtașia este atât de prețioasă! Nu este complicată. Întotdeauna, în părtașie sunt trei persoane implicate, – cel

puțin trei: tu, care-L ai pe Cristos în tine, Duhul Sfânt; fratele tău care-L are pe Cristos în el prin Duhul Sfânt și Duhul Sfânt în noi și cu noi. Aceasta este părtășia, și nu faptul de a vorbi despre subiecte religioase, de a-i hrăni pe săraci, de a face vreo lucrare mare, nici de a studia Scriptura. Toate acestea pot fi parte din părtășie, dar părtășia trebuie să aibă întotdeauna rod.

Rodul Duhului: dragostea. Când te aduni cu ceilalți, în mijlocul vostru trebuie să existe dragoste. Câteodată este greu să găsim dragostea. Uneori, când cei din familia noastră ne supără, e greu să găsim dragostea, dar ea trebuie să fie prezentă. Dragostea aceasta este pentru ceilalți; trebuie să o dăm unii altora. Biblia spune că o muștrare pe față este mai bună decât o dragoste ascunsă. Mi-aduc aminte că, uneori, se întâmpla să ne adunăm cu frații și să ne contrazicem pe teme din Scriptură. E drept că uneori avem păreri diferite cu privire anumite lucruri din Scriptură și atunci trebuie să discutăm. Uneori este nevoie de disciplinare și trebuie să ne concentrăm atenția asupra acestui lucru și să ajungem la un acord în privința asta. Dar asta nu este părtășie. Este disciplinarea necesară în trupul lui Cristos? Da, dar dacă noi numai asta avem, atunci ne vom omorî și ne vom mânca unii pe alții!

Uneori, când ești bolnav, trebuie să iei medicamente, dar nu în fiecare zi, nu întotdeauna, nu la fiecare masă. Adu strugurii! Unde sunt piersicile acelea dulci și acele roșii gustoase? Trebuie să dăm altora și să primim de la alții dragoste, bucurie, pace, dacă vrem să trăim, să creștem. Da, sunt momente când trebuie să primim disciplinarea, dar nu aceasta este părtășia. Disciplinarea e necesară și ea aduce roade! V-aduceți aminte ce scrie la Evrei 12: „Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, luptând împotriva păcatului. Și ați uitat de tot îndemnul care vă vorbește ca unor fii: Fiul meu,

nu disprețui disciplinarea Domnului...” Da, ea este dureroasă, nu pare a fi o pricină de bucurie, dar după aceea aduce celor care o primesc rodul dătător de pace al dreptății. Frați și surori, trebuie să suferim disciplinarea pentru a aduce roadă. Nu rodul dreptății noastre proprii, ci rodul dreptății divine. Când vă văd trăind vieți drepte și știu cât de dificil vă este, pentru că sunt lucruri care vă hăituiesc, aceasta îmi dă viață mie.

Bucuria. Este bucurie în Duhul Sfânt. Este o bucurie dată de faptul că știm că suntem mântuiți, știm că suntem iertați, știm că suntem primiți de Dumnezeu. În necazuri, în durere, în suferință, putem avea această bucurie. Dacă ne iubim unii pe alții, atunci ne întâlnim unii cu alții; de exemplu, cu ocazia morții a cuiva drag, când sunt prezente lacrimile și durerea, nu vrem să fim altundeva, ci vrem să fim acolo, unde sunt lacrimi și este durere, unde putem plânge alături de ceilalți.

De asemenea, putem să ne bucurăm alături de ceilalți în situații de bucurie. Aceasta este partea noastră! Împărtășind împreună bucuria și durerea, plângând cu cei ce plâng și bucurându-ne cu cei ce se bucură, trupul lui Cristos este zidit, legăturile devin mai strânse. Legat de Domnul Isus, Scriptura spune că dacă suferim împreună cu El, vom și împărați împreună cu El. V-aduceți aminte că apostolul Pavel spune: „Împlinesc în trupul meu cele ce rămân de suferit din necazurile lui Cristos pentru trupul Său” (Coloseni 1:24). Ce prețios este și va fi întotdeauna acest lucru, pentru că această legătură strânsă nu se va pierde niciodată!

David era deja uns de Samuel ca împărat al lui Israel, dar nu fusese încă întronat. David se numea pe sine și se considera un purice, o potârniche din munți. Totuși, erau unii care-l iubeau și care îi erau loiali. Acei oameni s-au dus și i-au adus apă din fântâna din Betleem, atunci când David

și-a exprimat dorința de a bea apă de acolo. Aceștia au avut o relație apropiată unii cu alții, dar au avut și o relație apropiată și cu Domnul.

Putem să fim apropiați unii de alții, fie că avem sau nu naturi asemănătoare. Străngerile noastre laolaltă pot fi caracterizate de pace, de hrană, de dragoste. Răbdarea pe care Dumnezeu o lucrează în tine, o dai tu și fratelui și surorii tale? Pacea pe care o ai chiar acum în inima ta, o vei aduce și în situația în care te afli cu fratele tău? Îi vei da și lui din pacea ta? Îi vei lăsa și lui pacea ta?

V-aduceți aminte că Domnul a spus: „Vă dau pacea Mea. Eu nu vă dau cum dă lumea” (Ioan 14:27). Veți face și voi același lucru? Ar mai fi atâtea lucruri de spus.

Lucruri simple precum: bunătatea, credincioșia – noi putem trăi astfel, putem să ne dăm unii altora aceste lucruri. Înfrânarea! Ne putem înfrâna. Acestea sunt lucruri pe care le putem face zi de zi, nu sunt lucruri uriașe, extraordinare, dar sunt foarte prețioase. Cred că Domnul va continua să vorbească inimilor noastre despre cultivarea acestor roade și despre a împărtăși unii cu alții roadele.

Domnul să ne atingă inimile!

Amin.